

РЕШЕНИЕ

№ 642

гр. В., 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., I СЪСТАВ НО, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: П.Т.П.

при участието на секретаря Милена С. Евтимова
като разгледа докладваното от П.Т.П. Гражданско дело № 20221320100802
по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба от „А.Ф.“ ЕООД /с предишно наименование „М.Б.“ ЕООД/, с ЕИК 204009205, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Г. М. Д.“ № 16-А, с адрес за призоваване: гр. С., бул. „Ц.ш.“ № 40, ет. 8, с която срещу Д. П. Д., с ЕГН *****, с адрес: гр. В., ж.к. „К.Б.“ бл. 19, вх. И, ет. 2, ап. 8, са предявени иски с правно основание чл. 422, ал. 1, във връзка с чл. 415 от ГПК, във връзка с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, във връзка с чл. 342, ал. 2 от ТЗ, във връзка с чл. 92, ал. 1 от ЗЗД.

Твърди се от ищеца, че на 18.02.2019 г. между „М.Б.“ ООД в качеството на лизингодател и Д. П. Д. в качеството на лизингополучател е сключен Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността № AG0006701. В изпълнение на задълженията си, лизингодателят е придобил собствеността върху посочения от лизингополучателя лек автомобил марка „Iveco“ модел „Daily“, идентификационен номер на рама ZCFC357200D140341, рег. № BP4753CC и е предоставил ползването му на лизингополучателя, за което е съставен приемо - предавателен протокол от 18.02.2019 г.

Посочва се, че лизингополучателят е заплатил авансова вноска и първоначални разходи по смисъла на приложимите Общи условия, размерът на финансирането е 7950.00 лева. Всички съществени условия са подробно описани в Договора, приетите от клиента Общи условия и приложенията - неразделна част от Договора. В частност, лизингополучателят е поел задължение за заплащане на месечни вноски, както и да използва вещта по

предназначение и с грижата на добър стопанин.

Излага се, че е договорен срок от 60 месеца, изтичащ на 25.01.2024 г. съгласно приложения Погасителен план - неразделна част от Договора за финансов лизинг. Договорен е фиксиран лихвен процент в размер на 41.16 %, съответно размер на месечни анюитетни вноски от 314.22 лева.

Поддържа се, че лизингополучателят е преустановил плащания по договорения Погасителен план. Последното плащане в размер на 314.22 лева е от 28.05.2019 г., същото е послужило за погасяване на вноска № 2 по погасителен план с падеж 25.03.2019 г.

Излага се, че към 04.09.2019 г. неплатени са: част от вноска № 2 с падеж 25.03.2019 г. /в размер на 0.25 лева/, вноска № 3 с падеж 25.04.2019 г. по погасителен план до вноска № 7 с падеж 25.09.2019 г. по погасителен план. Сочи се, че предвид допуснатото неизпълнение на задължението за плащане на лизингови вноски, лизингодателят е отправил нарочно уведомление до лизингополучателя за разваляне на договора, връчено лично на длъжника, без срок за доброволно изпълнение предвид уговореното в Общите условия.

Поддържа се, че лизингополучателят е ползвал лизинговия актив до 04.09.2019 г., на която дата лизинговият актив е върнат във владение на собственика – лизингодател.

Посочва се, че на основание чл. 345 от ТЗ, във вр. с чл. 8.1 от приложимите към Договора Общи условия за периода до разваляне на договора за финансов лизинг, лизингополучателят дължи заплащането на договорените месечни вноски по погасителен план от вноска № 2 /частично/ с падеж 25.03.2019 г. до вноска № 7 с падеж 25.08.2019 г. и част от вноска № 8 пропорционално на дните ползване от 26.08.2019 г. до 04.09.2019 г. в общ размер от 1672.71 лева, в това число главница в размер на 255.18 лева и възнаградителна лихва в размер на 1417.53 лева.

Поддържа се, че на основание чл. 15.1 от приложимите ОУ, предвид допуснатата забава в плащанията на вноски е начислена неустойка в размер на 1.93 лева към 24.02.2020 г., както следва:

за забава в плащането на вноска № 2 по погасителен план с падеж 25.03.2019 г. – 0.75 лева; за забава в плащането на вноска № 3 по погасителен план с падеж 25.04.2019 г. – 1.58 лева; за забава в плащането на вноска № 4 по погасителен план с падеж 25.05.2019 г. – 1.27 лева; за забава в плащането на вноска № 5 по погасителен план с падеж 25.06.2019 г. – 0.91 лева; за забава в плащането на вноска № 6 по погасителен план с падеж 25.07.2019 г. – 0.54 лева; за забава в плащането на вноска № 7 по погасителен план с падеж

25.08.2019 г. – 0.14 лева.

Твърди се, че на основание чл. 15.5 от приложимите към Договора Общи условия, лизингополучателят дължи на лизингодателя неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя в трикратен размер на договорената месечна вноска или общо 942.66 лева, дължима еднократно към датата на прекратяване на Договора, формирана като сбор от три месечни вноски, всяка една в размер на 314.22 лева.

Посочва се, че на основание чл. 8.6. във вр. с чл. 8.7.4 от Общите условия, лизингополучателят дължи да възстанови на лизингодателя направените разходи за заплащане на данъци на основание чл. 52- 61 от Закона за местните данъци и такси за 2019 г. в размер на 88.71 лева.

Излага се, че на основание чл. 8.6. във вр. с чл. 8.7.5 от Общите условия, лизингополучателят дължи да възстанови на лизингодателя направените разходи за заплащане на застрахователни премии за периода на ползване на автомобила в размер на 147.74 лева.

Твърди се, че ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, въз основа на което е образувано ч. гр. д. № 2632/2021 г. по описа на Районен съд - В., по което е издадена заповед за изпълнение за сумата в общ размер 3517.01 лева, срещу която е подадено възражение от длъжника.

С молба вх. № 5136/05.05.2023 г. ищецът е уточнил периода на исковите претенции за главницата, лихвата и неустойката.

Иска се от съда да постанови решение, с което да приеме за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми, дължими по Договор за финансов лизинг № AG0006701:

- 255.18 лева - незаплатена главница по лизингови вноски, включена в анюитетните вноски с падеж от 25.03.2019 г. до 04.09.2019 г.
- 1417.53 лева - незаплатена лихва по лизингови вноски, включена в анюитетните вноски с падеж от 25.04.2019 г. до 04.09.2019 г.
- 5.19 лева - неустойка за забавени плащания за периода 25.03.2019 г. до 04.09.2019 г.
- 942.66 лева - неустойка за прекратяване на договора по вина на Лизингополучателя
- 147.74 лева - застрахователни премии
- 88.71 лева - разходи за данъчни задължения,

Ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявление по чл. 410 от ГПК в съда.

Претендират се и разноските в настоящото и в заповедното производство.

От ответника в срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК, е депозирано възражение.

В същото ответникът твърди, че бил поставил алуминиева каросерия на автомобила, чиято цена е 2000.00 лева, поставил GPS на цена 200.00 лева и стерео уредба на цена 180.00 лева. Правят се също и доказателствени искания.

Съдът, преценявайки събраните, по делото доказателства, по реда на [чл. 12 от ГПК](#) и [чл. 235, ал. 2 от ГПК](#), приема за установено следното от фактическа страна:

Между страните е бил сключен Договор за финансов лизинг № AG0006701 от 18.02.2019 г., по силата на който на ответника Д. П. Д. е бил предоставен лизинговия обект: лек автомобил марка „Iveco“ модел „Daily“, идентификационен номер на рама ZCFC357200D140341, рег. № BP4753CC. Съгласно договора дължимата цена на МПС е в общ размер на 9000.00 лева, първоначалната вноска е 1050.00 лева, главницата е 7950.00 лева, лихвата върху главницата е общ размер на 10694.14 лева, годишния процент на разходите е 47.76 % и включва лихва върху главницата. Към договора са приложени Погасителен план, Пълномощно за застраховане и съгласие за условията за застраховане на лизинговия актив, Декларация на лизингополучателя по чл. 4, ал. 7 и по чл. 6, ал. 5, т. 3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари, Пълномощно за управление на МПС, Съгласие от ищеца, Приемо-предавателен протокол от 18.02.2019 г., двустранно подписани от страните Общи условия, Приложение № 1 Декларация за обработване на лични данни, Стандартен европейски формуляр, Погасителен план, Тарифа към Общите условия, Договор за покупко-продажба на МПС от 18.02.2019 г., Приемо-предавателен протокол от 18.02.2019 г., Свидетелство за регистрация на процесния автомобил, Уведомление за прекратяване на договор за финансов лизинг, Приемо-предавателен протокол от 04.09.2019 г., Преводно нареждане от 18.07.2019 г. за платен данък МПС 2019 г. – транш 4, ведно със списък с МПС-та, преводно нареждане от 13.09.2019 г., от което е видно, че ищецът е внесъл по сметка на „Брокер Инс“ ООД сумата от 32190.41 лева с посочено основание – сметка 378239. Представена е и сметка 378239 за начислена застрахователна премия.

Автомобилът, предмет на договора за лизинг е предаден на ответника на 18.02.2019 г. в 15:02 часа, за което е съставен приемо-предавателен протокол, подписан от страните /лист 8 от делото/.

Ищцовото дружество е отправило уведомление за прекратяване на Договор за финансов лизинг № AG0006701, получено на 04.09.2019 г. от Иванка Иванова – тъща. От уведомлението е видно, че ищецът е уведомил ответника Д. П. Д., че във връзка с неизпълнение на задълженията му за плащане на дължими суми и на основание чл. 13.5 от Общите условия, прекратява сключения между тях Договор за финансов лизинг № AG0006701, считано от датата на получаване на уведомлението. Ответникът е уведомен, че на основание чл. 14.1 от ОУ е длъжен доброволно да предаде лизинговия актив по договора, заедно с всичките му принадлежности и придружаващи

документи. Уведомен е също, че дължи на ищеца сума в общ размер на 2865.33 лева, състояща се от следните дължими плащания: дължими към датата на прекратяването лизингови вноски в размер на 1257.09 лева, дължима неустойка за забава в размер на 5.58 лева, дължима към датата на прекратяването неустойка по чл. 15.5 от Общите условия в размер на 942.66 лева и разходи за възстановяване на лизинговия актив в размер на 660.00 лева. В случай, че ответникът не изпълни задълженията си по т. 1 и т. 2 от уведомлението, е уведомен, че ищецът може да упражни правата си по съдебен ред, разноските за което ще бъдат за сметка на ответника.

На 04.09.2019 г. в 13.00 ч. процесният автомобил е предаден от тъщата на ответника – Иванка Каменова Иванова на ищеца, видно от приемо-предавателен протокол от същата дата, подписан от Иванка Иванова и представител на ищеца.

В заключението си вещото лице посочва, че ответникът е направил 2 бр. вноски по договора за сума в общ размер на 419.38 лева. Размерът на договорената и незаплатена част от главницата по договора за лизинг, съгласно приложимия погасителен план, за период от 25.03.2019 г. до 04.09.2019 г. е в размер на 255.18 лева. Размерът на договорената и незаплатена част от възнаградителната лихва по договора за процесния период е 1417.53 лева. Размерът на начислената неустойка за забава съгласно договора за финансов лизинг за процесния период, изчислен от експертизата е 5.32 лева. Размерът на начислената неустойка за прекратяване по вина на лизингополучателя на договора за финансов лизинг е 942.66 лева. Размерът на неустойката е определен на основание чл. 15.5 от приложимите към договора Общи условия за финансов лизинг и е изчислен въз основа на последните три лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяването на договора, а именно 3 бр. вноски по 314.22 лева се равняват на 942.66 лева. Вещото лице е посочило, че лизингодателят е заплатил за своя сметка застрахователната премия за процесния лек автомобил в размер на 147.74 лева с начална дата на покритие 18.02.2019 г., като по негова информация сумата не е погасена от ответника. Посочило е също, че ищецът е заплатил за своя сметка данък МПС за процесния автомобил в размер на 88.71 лева, която сума не е погасена от ответника.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като мотивирано, обективно, компетентно извършено и неоспорено от страните по делото.

Предвид така установеното от фактическа страна, СЪДЪТ формулира следните изводи от правна страна:

Предмет на настоящето производство са вземания, претендирани като незаплатена главница по лизингови вноски, част от вноската № 2, с падеж 25.03.2019 г. и от вноската № 3 /с падеж 25.04.2019 г./ до вноската № 7 /с падеж 25.08.2019 г./, договорна възнаградителна лихва за периода от 25.04.2019 г. до 04.09.2019 г., неустойка за забавени плащания за периода от 25.03.2019 г. до 04.09.2019 г., неустойка за прекратяване на договора по вина на ответника,

начислена на основание чл. 15.5 от Общите условия на ищцовото дружество, приложими към договора и разходи, сторени от ищеца за заплащане на данъчни задължения и разходи за платени застрахователни премии.

Вземането в размер на 255.18 лева – главница за незаплатени лизингови вноски, съдът счита за основателно. Договорът за финансов лизинг, приложенията към него, Общите условия и погасителния план са подписани от ответника като страна по тях. Автентичността на документите не е оспорена по надлежния ред. От заключението на вещото лице се установява, че размерът на неплатената главница по договора е 255.18 лева. Доказателствената тежест да докаже плащане на вземанията или съответно недължимост е на ответника, а същият не проведе доказване в тази насока, поради което съдът счита, че искът в размер на 255.18 лева следва да бъде уважен в пълен размер.

С договора за лизинг страните са уговорили дължимата на ищеца възнаградителна лихва да се заплаща при приложим фиксиран лихвен процент в размер на 41.16 % за целия срок на договора видно от Стандартен европейски формуляр. Съгласно § 13, т. 1 Закона за защита на потребителите „потребител” е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност”. В т. 12 на § 13 от ДР на същият закон е дадена дефиниция на „финансова услуга”. Преди изменението на разпоредбата /ДВ бр. 61 от 25.07.2014 г./ договорът за финансов лизинг е посочен, наред с други договори като „финансова услуга”. С изменението на разпоредбата /ДВ бр. 61 от 2014 г./ законодателят се е отказал от изброяването на видовете финансови услуги и е дефинирал „финансовата услуга” като всяка услуга, свързана с банкова дейност, кредитиране, застраховане, лично пенсионно осигуряване, инвестиране или плащане. При така дефинираното определение за „финансова услуга”, договорът за финансов лизинг попада в обхвата на услугите, които се ползват от защитата на Закона за защита на потребителите, ако страната по този договор има качеството на „потребител”. В правната теория и съдебна практика се приема, че договорът за финансов лизинг, представлява особен вид инвестиционен кредит. При този договор общата стойност на лизинговите вноски, които се дължат от лизингополучателя, са изчисляват така, че покриват цената на вещта, по която е придобита собствеността ѝ от лизингодателя, разносните по придобиването и печалба, т.е. получава се ефекта на получен кредит, който се погасява от лизингополучателя чрез заплащане на лизинговите вноски. В този смисъл договорът за финансов лизинг е „финансова услуга“ по смисъла на Закона за защита на потребителите и доколкото липсват твърдения и ангажирани доказателства автомобилът, предмет на процесния договор, да е ползван за търговска или професионална дейност от ответника, то съдът дължи проверка за наличие на неравноправни клаузи в договора, които са от значение за

разрешаване на спорния предмет по делото.

Размерът на дължимата от ответника възнаградителна лихва представлява основен елемент от договора между страните, клаузата е формулирана ясно и разбираемо, поради което и на основание чл. 145, ал.2 от Закона за защита на потребителите не може да се прави преценка за съответствието между цената или възнаграждението, от една страна, и стоката и услугата, която ще бъде доставена или извършена в замяна.

Уговарянето между страните на възнаградителна лихва при приложим годишен лихвен процент в размер на 41.16 % не противоречи и на добрите нрави. В съдебната практика е прието, че уговарянето на възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва противоречи на добрите нрави. С изменението на Закона за потребителския кредит /ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г./, с което е създадена нова ал. 4 на чл. 19 и законодателно е закрепен максимален праг на годишния процент на разходите по договори за потребителски кредит, в който е включен и праг на възнаградителната лихва. С това изменение законодателят е приел, че годишния процент на разходите по договори за потребителски кредит не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, а клаузите в договор, надвишаващи тези размери се считат за нищожни. Уговарянето на годишен процент на разходите в размер по-нисък от законово определения в чл. 19, ал. 4 ЗПК не може да бъде прието за противоречащо на добрите нрави, като критерият посочен в ЗПК следва да се приеме за приложим и по отношение на договорите за финансов лизинг, представляващ особен вид инвестиционен кредит. През годината на сключване на процесния Договор за лизинг, законната лихва за забава се определя съгласно Постановление № 426 от 18 декември 2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения на Министерски съвет и е в размер на основния лихвен процент на Българската народна банка в сила от 1 януари, съответно от 1 юли, на текущата година плюс 10 процентни пункта. През 2019 г. ОЛП на БНБ е 0.00 %, видно от извършената от съда справка на интернет-страницата <https://www.bnb.bg/>, следователно размерът на законната лихва за забава е 10.00 %. Определеният в Стандартен европейски формуляр лихвен процент – 41.16 % не надвишава повече от пет пъти този размер. Затова според съда, определената в договора за финансов лизинг договорна лихва не е договорена в нарушение на добрите нрави, следователно клаузата не е нищожна по смисъла на чл. 26 ал. 1 от ЗЗД, поради което претенцията за лихва в размер на 1417.53 лева за периода от 25.04.2019 г. до 04.09.2019 г. следва да се уважи в пълен размер.

В действащите между страните Общи условия (чл. 15.5) е предвидено, че лизингополучателят дължи неустойка за прекратяване на договора по негова вина в размер на три лизингови вноски, като неустойката се начислява на базата на последните три лизингови вноски с настъпил падеж преди датата

на прекратяване на договора. При извършване на преценка дали клаузата, с която е уговорена неустойката отговаря на изискването за добросъвестност и дали води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя следва да се съобрази вида на сключения договор, възможността за настъпване на вреди за лизингодателя при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя и дали уговореният размер на неустойката отговаря на целите посочени в чл. 92, ал. 1 ЗЗД - обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението или ги надвишава. В Тълкувателно решение № 7/2013г. на ОСГТК на ВКС е прието, че по отношение на договорите с продължително или периодично изпълнение за частта от сделката, чието действие се запазва, може да се търси неустойка за забава, като наред с това кредиторът може да търси и неустойка за обезщетяване на вредите поради настъпилото разваляне, ако такава е била уговорена. Задължението на лизингополучателя по договора за лизинг за заплащане на лизингови вноски е с периодично изпълнение, поради което развалянето на договора има действие за в бъдеще и при него е допустимо дължимост на неустойка за забава и при разваляне, когато е налице забавено изпълнение, обусловило развалянето, но само за частта от сделката, чието действие се запазва. Едновременно с неустойката за забава на вноските, дължими до момента на разваляне на договора, лизингодателят може да претендира и неустойка за обезщетяване на вредите, настъпили поради развалянето - неустойка за разваляне, ако такава е била уговорена. В облигационните отношения между страните е уговорен размер на неустойката за забава – сборът на последните три лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяване на договора. С оглед вредите, които могат да настъпят за ищеца от разваляне на договора по вина на лизингополучателя, уговорката между страните за заплащане на неустойка в размер на три месечни лизингови вноски не излиза извън присъщите на неустойката обезщетителна, обезпечителна и санкционна функции и не представлява неравноправна или противоречаща на добрите нрави клауза. В тази връзка съдът счита вземанията за дължимите неустойка за забавени плащания, както и неустойка за прекратяване по вина на лизингополучателя за основателни, поради което исковите претенции в размер на 5.19 лева и 942.66 лева следва да се уважат изцяло.

Ищцовото дружество претендира установяване дължимостта на вземане в размер на 88.71 лева, представляващо разходи от лизингополучателя за заплатени данъчни задължения и 147.74 лева разходи за платени застрахователни премии. По делото са представени доказателства от ищеца – авизо платежно нареждане от 18.07.2019 г., ведно със списък автомобили, сред които и процесният за платен данък МПС и сметка № 378239 за начислена застрахователна премия и платежно нареждане от 13.09.2019 г. за заплатена застраховка на процесния автомобил. Сумите за заплатени от ищеца. Ответникът не ангажира доказателства, че е заплатил същите на ищеца, поради което съдът приема, че същият дължи горецитираните суми за

данъчни задължения и застрахователни премии, поради което исковете в размер на 88.71 лева и 147.74 лева следва да се уважат изцяло.

Наведено е възражение от ответника, че бил поставил алуминиева каросерия на автомобила, чиято цена е 2000.00 лева, поставил GPS на цена 200.00 лева и стерео уредба на цена 180.00 лева.

Съдът счита възраженията на ответника за неоснователни по следните съображения: Ответникът не представя доказателства за твърдените от него положителни факти – че бил правил подобрения по лизинговия актив, както и евентуалната им стойност. Съгласно чл. 13.4 от приложимите към процесния договор Общи условия, лизингополучателят не може да претендира от лизингодателя стойността или заплащането на каквито и да е било подобрения, които първият е направил върху лизинговия актив, включително в случаите на прекратяване на договора по каквато и да е причина, дори когато лизингодателят е дал съгласие за извършване на подобренията. Още повече, че в настоящия случай по делото липсват доказателства лизингодателят да е давал съгласие за изменение на вещта.

Лизинговият актив е придобит от лизингодателя по избор на лизингополучателя, който носи риска от лошия си избор в случай на дефект. Общите условия съдържат клаузи, според които лизингополучателят може да упражни пряко правата по гаранционната отговорност срещу доставчика, без да иска съдействие от лизингодателя. При сключване на договора лизингополучателят е огледал и приел вещта без забележки. По договор, последният е длъжен да обслужва технически автомобила в изправност и да отстранява повредите своевременно, а рискът от невъзможността да ползва вещта се носи от него, след като веднъж му е предадена в изискуемото състояние.

С оглед гореизложеното съдът намира, че следва да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата в общ размер на 2857.01 лева, от която: 255.18 лева – главница, 1417.53 лева – договорна лихва, 5.19 лева – неустойка за забавени плащания, 942.66 лева – неустойка за прекратяване по вина на лизингополучателя, 147.74 лева – застрахователна премия и 88.71 лева – разходи за данъчни задължения.

Видно от Заповед за изпълнение № 871/30.12.2021 г. по ч.гр.д. № 2632/2021 г. по описа на Районен съд – В. е, че същата е издадена за сумата в общ размер на 3517.01 лева, в която сума видно от заявлението, подадено по горесцитираното ч.гр.д. № 2632/2021 г. са включени следните суми: 255.18 лева – главница, 1417.53 лева – договорна лихва, 5.19 лева – неустойка за забавени плащания, 942.66 лева – неустойка за прекратяване по вина на лизингополучателя, 147.74 лева – застрахователна премия и 88.71 лева – разходи за данъчни задължения и 660.00 лева – разходи за възстановяване на лизинговия актив. Съдът констатира, че вземането в размер на 660.00 лева - разходи за възстановяване на лизинговия актив не е претендирано в исковото производство. По тази причина, в частта на това вземане, издадената Заповед

за изпълнение следва да бъде обезсилена за сумата над 2857.01 лева до сумата от 3517.01 лева.

С оглед изхода на делото основателна се явява и претенцията за присъждане на направените разноски.

Съобразявайки т. 12 на ТР № 4/2014 г. по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС и изхода на делото ответникът следва да понесе отговорността за разноските, както в исковото, така и в заповедното производство съобразно уважената част от исковете.

С оглед изхода на делото ответникът дължи на ищцовото дружество направените в производството разноски.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ - за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100.00 до 360.00 лв. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът следва да определи размера на юрисконсултското възнаграждение. В процесния случай, след като взе предвид конкретния интерес, фактическата и правна сложност на делото, съдът намира, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 200.00 лева.

В тази връзка ответникът следва да заплати на ищеца направените разноски по настоящето производството, в общ размер от 370.88 лева /70.88 лева – заплатена държавна такса, 100.00 лева – възнаграждение за вещо лице и 200.00 лева - юрисконсултско възнаграждение/. Ответникът следва за заплати и в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – В. разноските за възнаграждение за вещо лице в размер на 100.00 лева, направени от бюджета на съда.

Ответникът следва да заплати на ищеца и направените в заповедното производство разноски съразмерно с уважената част от исковете, които разноски възлизат на сумата в общ размер от 98.20 лева /57.58 лева - за държавна такса и 40.62 лева - юрисконсултско възнаграждение/.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Д. П. Д., с ЕГН *****, с адрес: гр. В., ж.к. „К.Б.“ бл. 19, вх. И, ет. 2, ап. 8, че дължи на „А.Ф.“ ЕООД /с предишно наименование „М.Б.“ ЕООД/, с ЕИК 204009205, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Г. М. Д.“ № 16-А, с адрес за призоваване: гр. С., бул. „Ц.ш.“ № 40, ет. 8, **сумата в общ размер на 2857.01 лева**, дължима по Договор за финансов лизинг № AG0006701, от която:

- 255.18 лева - незаплатена главница по лизингови вноски, включена в анюитетните вноски с падеж от 25.03.2019 г. до 04.09.2019 г.

- 1417.53 лева - незаплатена лихва по лизингови вноски, включена в анюитетните вноски с падеж от 25.04.2019 г. до 04.09.2019 г.
- 5.19 лева - неустойка за забавени плащания за периода 25.03.2019 г. до 04.09.2019 г.
- 942.66 лева - неустойка за прекратяване на договора по вина на Лизингополучателя
- 147.74 лева - застрахователни премии
- 88.71 лева - разходи за данъчни задължения,

Ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявление по чл. 410 от ГПК – 29.12.2021 г. до окончателното издължаване.

ОБЕЗСИЛВА Заповед № 871 от 30.12.2021 г., издадена по ч.гр.д. № 2632/2021 г. по описа на Районен съд - В. в частта ѝ за вземанията за сумата над 2857.01 лева до сумата от 3517.01 лева.

ОСЪЖДА Д. П. Д., с ЕГН *****, с адрес: гр. В., ж.к. „К.Б.“ бл. 19, вх. И, ет. 2, ап. 8, да заплати на „А.Ф.“ ЕООД /с предишно наименование „М.Б.“ ЕООД/, с ЕИК 204009205, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Г. М. Д.“ № 16-А, с адрес за призоваване: гр. С., бул. „Ц.ш.“ № 40, ет. 8 , направени разноси в заповедното производство по ч.гр.д № 2632/2021 г. по описа на Районен съд – В. съразмерно уважената част от исковете в общ размер от 98.20 лева /57.58 лева - за държавна такса и 40.62 лева - юрисконсултско възнаграждение/.

ОСЪЖДА Д. П. Д., с ЕГН *****, с адрес: гр. В., ж.к. „К.Б.“ бл. 19, вх. И, ет. 2, ап. 8, да заплати на „А.Ф.“ ЕООД /с предишно наименование „М.Б.“ ЕООД/, с ЕИК 204009205, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Г. М. Д.“ № 16-А, с адрес за призоваване: гр. С., бул. „Ц.ш.“ № 40, ет. 8 , направени разноси в исковото производство в общ размер от 370.88 лева /70.88 лева – заплатена държавна такса, 100.00 лева – възнаграждение за вещо лице и 200.00 лева - юрисконсултско възнаграждение/.

ОСЪЖДА Д. П. Д., с ЕГН *****, с адрес: гр. В., ж.к. „К.Б.“ бл. 19, вх. И, ет. 2, ап. 8 да заплати в полза на в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – В. сумата от 100.00 лева – възнаграждение за вещо лице.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд - В. в двуседмичен срок от връчването му на страните, като след влизането му в сила да се приложи препис по ч.гр.д. № 2632/2021 г. по описа на Районен съд - В..

Съдия при Районен съд – В.: _____